Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (četrti senat)

z dne 10. junija 2021 *

„Predhodno odločanje – Splošni režim za trošarino – Direktiva 2008/118/ES – Člen 33(3) – Blago, ‚dano v porabo' v eni državi članici in skladiščeno v komercialne namene v drugi državi članici – Oseba, ki postane zavezanec za plačilo trošarine za to blago – Oseba, ki skladišči blago za dobavo v drugo državo članico – Prevoznik blaga"

V zadevi C-279/19,

katere predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (višje sodišče (Anglija in Wales) (civilni oddelek), Združeno kraljestvo) z odločbo z dne 19. marca 2019, ki je na Sodišče prispela 3. aprila 2019, v postopku

The Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

proti

WR,

SODIŠČE (četrti senat),

v sestavi M. Vilaras, predsednik senata, N. Piçarra (poročevalec), D. Šváby, S. Rodin, sodniki, in K. Jürimäe, sodnica,

generalni pravobranilec: E. Tanchev,

sodni tajnik: A. Calot Escobar,

na podlagi pisnega postopka,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

– za WR S. Panesar, solicitor, in D. Bedenham, barrister,

– za vlado Združenega kraljestva S. Brandon, agent, J. Simor, QC, in E. Mitrophanous, barrister,

– za italijansko vlado G. Palmieri, agentka, skupaj z A. Collabolletta, avvocato dello Stato,

– za nizozemsko vlado M. K. Bulterman, J. Langer in J. Hoogveld, agenti,

– za Evropsko komisijo sprva R. Lyal in C. Perrin, nato C. Perrin, agenta,

* Jezik postopka: angleščina.

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 21. januarja 2021

izreka naslednjo

Sodbo

1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 33(3) Direktive Sveta 2008/118/ES z dne 16. decembra 2008 o splošnem režimu za trošarino in o razveljavitvi Direktive 92/12/EGS (UL 2009, L 9, str. 12).

2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs (davčna in carinska uprava, Združeno kraljestvo) in osebo WR v zvezi z zakonitostjo odločbe, naslovljene na to osebo, o odmeri trošarine, ki jo je bilo treba plačati za blago, ki ga je prevažala v Združeno kraljestvo, ne da bi bilo to blago zajeto z veljavnim administrativnim dokumentom, ki bi dokazoval, da je do tega gibanja prišlo pod režimom odloga plačila trošarine.

Pravni okvir

Pravo Unije

3 V uvodnih izjavah 2 in 8 Uredbe št. 2008/118 je navedeno:

„(2) Pogoji za obračunavanje trošarine za blago, zajeto v Direktivi [Sveta] 92/12/EGS [z dne 25. februarja 1992 o splošnem režimu za trošarinske proizvode in o skladiščenju, gibanju in nadzoru takih proizvodov (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 9, zvezek 1, str. 179)], v nadaljnjem besedilu ‚trošarinsko blago', bi morali ostati usklajeni, da se zagotovi pravilno delovanje notranjega trga.

[…]

(8) Ker je za pravilno delovanje notranjega trga še vedno potrebno, da so koncept trošarine in pogoji za njeno plačilo enaki v vseh državah članicah, je treba na ravni [Unije] jasno določiti, kdaj se trošarinsko blago sprosti za porabo in kdo je davčni zavezanec za plačilo trošarine."

4 Člen 1(1)(b) te direktive določa:

„Ta direktiva določa splošni režim za trošarino, ki neposredno ali posredno zadeva porabo naslednjega blaga […]:

[…]

(b) alkohol in alkoholne pijače, zajeti v [D]irektiv[i] [Sveta] 92/83/EGS [z dne 19. oktobra 1992 o uskladitvi strukture trošarin za alkohol in alkoholne pijače (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 9, zvezek 1, str. 206)] in [Direktivi Sveta] 92/84/EGS [z dne 19. oktobra 1992 o približevanju trošarinskih stopenj za alkohol in alkoholne pijače (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 9, zvezek 1, str. 213)]".

5 Člen 4 navedene direktive določa:

„V tej direktivi in v njenih izvedbenih določbah se uporabljajo naslednje opredelitve pojmov:

[…]

7. ‚režim odloga plačila trošarine' pomeni davčni režim, ki se uporablja za proizvodnjo, predelavo, skladiščenje ali gibanje trošarinskega blaga, za katero ne velja carinski odložni postopek in pri katerem je plačilo trošarine odloženo;

[…]

11. ‚trošarinsko skladišče' pomeni kraj, kjer imetnik trošarinskega skladišča pri svojem poslovanju trošarinsko blago proizvaja, predeluje, skladišči, prejema ali odpremlja pod režimom odloga plačila trošarine, ob upoštevanju nekaterih pogojev, ki jih določijo pristojni organi države članice, v kateri se nahaja trošarinsko skladišče."

6 Poglavje II iste direktive, naslovljeno „Obveznost plačila, povračilo, oprostitev trošarine", vsebuje oddelek 1, naslovljen „Kraj in čas obveznosti za plačilo", ki v členu 7 določa:

„1. Obveznost za plačilo trošarine nastane ob sprostitvi v porabo in v državi članici, kjer se to zgodi.

2. V tej direktivi ‚sprostitev v porabo' pomeni:

(a) odprema trošarinskega blaga, vključno z nepravilno odpremo, iz režima odloga plačila trošarine;

(b) skladiščenje trošarinskega blaga zunaj režima odloga plačila trošarine, pri katerem se trošarina v skladu z veljavnimi določbami prava [Unije] in nacionalne zakonodaje ne pobira;

[…]"

7 Člen 8 Direktive 2008/118 določa:

„1. Oseba, ki postane zavezanec za plačilo trošarine, je:

(a) v zvezi z odpremo trošarinskega blaga iz režima odloga plačila trošarine iz člena 7(2)(a):

[…]

(ii) v primeru nepravilnosti med gibanjem trošarinskega blaga pod režimom odloga plačila trošarine iz člena 10(1), (2) in (4): imetnik trošarinskega skladišča, registrirani pošiljatelj ali katera koli druga oseba ali osebe, ki so jamčili za plačilo trošarine v skladu s členom 18(1) in (2), ali katera koli oseba, ki je sodelovala pri nepravilni odpremi in je vedela oziroma je razumno pričakovati, da bi morala vedeti, za nepravilnosti pri odpremi;

(b) v zvezi s skladiščenjem trošarinskega blaga iz člena 7(2)(b): oseba, ki skladišči trošarinsko blago ali katera koli druga oseba, vključena v njegovo skladiščenje;

[…]

2. Kadar je več oseb zavezanih plačilu enega trošarinskega dolga, so te solidarno zavezane k plačilu takšnega dolga."

8 Poglavje IV te direktive, naslovljeno „Gibanje trošarinskega blaga pod režimom odloga plačila trošarine", vsebuje oddelek 1, naslovljen „Splošne določbe", katerega člen 17 v odstavku 1 določa:

„Trošarinsko blago se lahko giba pod režimom odloga plačila trošarine na ozemlju [Unije], tudi kadar se blago giba prek tretje države ali tretjega ozemlja:

(a) od trošarinskega skladišča do:
(i) drugega trošarinskega skladišča[;]

[…]“

9 To poglavje vsebuje oddelek 2 z naslovom „Postopek, v skladu s katerim je treba ravnati pri gibanju trošarinskega blaga pod režimom odloga plačila trošarine“, katerega člen 21 določa:

„1. Za trošarinsko blago se šteje, da se giblje pod režimom odloga plačila trošarine, če ga spremlja elektronski administrativni dokument, obdelan v skladu z odstavkoma 2 in 3.

2. Za namene odstavka 1 tega člena pošiljatelj predloži osnutek elektronskega administrativnega dokumenta pristojnim organom odpremne države članice z uporabo računalniško podprtega sistema iz člena 1 Odločbe št. 1152/2003/ES [Evropskega parlamenta in Sveta z dne 16. junija 2003 o informatizaciji gibanja in nadzora trošarinskih izdelkov (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 9, zvezek 1, str. 386)] […].

3. Pristojni organi odpremne države članice elektronsko preverijo podatke v osnutku elektronskega administrativnega dokumenta.

Kadar podatki niso veljavni, se o tem takoj obvesti pošiljatelja.

Kadar so ti podatki potrjeni, pristojni organi odpremne države članice dokument opremijo z enotno administrativno referenčno oznako in jo sporočijo pošiljatelju.

[…]“

10 Poglavje V navedene direktive, naslovljeno „Gibanje in obdavčenje trošarinskega blaga po sprostitvi v porabo“, vsebuje oddelek 2, naslovljen „Skladiščenje v drugi državi članici“, katerega člen 33 določa:

„1. Brez poseganja v člen 36(1), kadar se trošarinsko blago, ki je že bilo dano v porabo v eni državi članici, skladišči v komercialne namene v drugi državi članici, da bi bilo tam dobavljeno ali uporabljeno, zanj velja obveznost plačila trošarine, ta pa se obračuna v tej drugi državi članici.

Za namene tega člena ‚skladiščenje v komercialne namene‘ pomeni skladiščenje trošarinskega blaga s strani osebe, ki ni fizična oseba, ali s strani fizične osebe, ki ni namenjeno za lastno uporabo in ga ne prevaža sama, v skladu s členom 32.

[…]

3. Oseba, ki postane zavezanec za plačilo trošarine, je glede na primere iz odstavka 1 oseba, ki opravlja dobavo blaga ali ga skladišči za dobavo, ali oseba, ki se ji dobavi blago v drugo državo članico.

4. Brez poseganja v člen 38 se za trošarinsko blago, ki je že dano v porabo v eni državi članici in se giba na območju [Unije] v komercialne namene, ne šteje, da se skladišči v te namene, dokler ne prispe v namembno državo članico, pod pogojem, da se gibanje izvaja v skladu s formalnostmi iz člena 34.

[…]“

Pravo Združenega kraljestva

11 Člen 13 Excise Goods (Holding, Movement and Duty Point) Regulations 2010 (uredba iz leta 2010 o trošarinskem blagu (skladiščenje, promet in nastanek obveznosti), v nadaljevanju: uredba iz leta 2010) v odstavkih 1 in 2 določa:

„1. Če se trošarinsko blago, ki je že bilo dano v porabo v drugi državi članici, skladišči v komercialne namene v Združenem kraljestvu, da bi se dobavilo ali uporabilo v Združenem kraljestvu, obveznost plačila trošarine nastane, ko se to blago prvič tako skladišči.

2. Odvisno od primerov iz odstavka 1 je oseba, ki postane zavezanec za plačilo trošarine, oseba:

(a) ki blago dobavi;

(b) ki blago, namenjeno dobavi, skladišči; ali

(c) ki ji je blago dobavljeno."

Spor o glavni stvari in vprašanji za predhodno odločanje

12 Uradniki United Kingdom Border Agency (agencija Združenega kraljestva za meje, v nadaljevanju: UKBA) so 6. septembra 2013 ob prihodu v pristanišče v Dovru (Združeno kraljestvo) ustavili težko tovorno vozilo, ki ga je vozila oseba WR, ki je samozaposlena oseba. Težko tovorno vozilo je vsebovalo trošarinsko blago, in sicer 26 palet piva (v nadaljevanju: zadevno blago).

13 Oseba WR je uradnikom UKBE predložila tovorni list „Cargo Movement Requirement", sestavljen na podlagi Konvencije o pogodbi za mednarodni cestni prevoz blaga, podpisane v Ženevi 19. maja 1956, kakor je bila spremenjena s protokolom z dne 5. julija 1978 (v nadaljevanju: tovorni list CMR). V njem je bilo navedeno, da zadevno blago spremlja elektronski administrativni dokument z administrativno referenčno oznako (v nadaljevanju: ARO) iz člena 21 Direktive 2008/118. Na tem tovornem listu je bilo prav tako navedeno, da je pošiljatelj carinsko skladišče v Nemčiji, prejemnik pa je družba Seabrook Warehousing Ltd, carinsko skladišče v Združenem kraljestvu.

14 Vendar pa so uradniki UKBE po vpogledu v Excise Movement and Control System – EMCS (sistem za gibanje in nadzor trošarinskega blaga) ugotovili, da se je ARO, navedena na tovornem listu CMR, že uporabila pri drugi dobavi piva za isto trošarinsko skladišče v Združenem kraljestvu. Ti uradniki so zato menili, da to blago ni pod režimom odloga plačila trošarine in da je zato obveznost plačila trošarine nastala ob prihodu tega blaga v Združeno kraljestvo. V teh okoliščinah so uradniki UKBE zadevno blago in težko tovorno vozilo, ki ga je prevažalo, zasegli.

15 Davčna in carinska uprava je nato osebi WR izdala odločbo o odmeri trošarine v višini 22.779 GBP (približno 26.400 EUR) v skladu s členom 13(1) in (2) uredbe iz leta 2010 (v nadaljevanju: sporna odločba o odmeri) in ji izrekla globo v višini 4897,48 GBP (približno 5700 EUR) v skladu s členom 41 Finance Act 2008 (zakon o financah iz leta 2008).

16 First-tier Tribunal (Tax Chamber) (sodišče prve stopnje (oddelek za davčne spore), Združeno kraljestvo) je tožbi, ki jo je oseba WR vložila zoper sporno odločbo o odmeri in to globo, ugodilo. To sodišče je razsodilo, da oseba WR, čeprav je vedela, da gre za trošarinsko blago, ni sostorilka pri poskusu tihotapljenja tega blaga. Ker ta oseba nima dostopa do EMCS, ni mogla nikakor preveriti, ali je bila ARO na tovornem listu CMR že uporabljena. Poleg tega ni v dokumentaciji, ki jo je imela, nič vzbujalo dvoma o tem. Oseba WR tudi ni bila lastnica težkega tovornega vozila in ni imela nobene pravice ali interesa v zvezi z zadevnim blagom, saj je bil njen edini cilj prevzeti in dostaviti to blago v skladu s prejetimi navodili v zameno za plačilo. Ob zasegu blaga naj bi nadzor nad njim dejansko in

pravno imele le osebe, ki so organizirale poskus tihotapljenja. Navedeno sodišče je ugotovilo tudi, da je oseba WR o tem zasegu obvestila osebo, ki jo je pooblastila za prevoz zadevnega blaga, da istovetnost oseb, ki so organizirale poskus tihotapljenja, ni bila ugotovljena ter da davčna in carinska uprava ni poskušala ugotoviti identitete teh oseb niti identitete lastnika težkega tovornega vozila.

17 V teh okoliščinah je to sodišče na podlagi sodne prakse Court of Appeal (England Wales) (višje sodišče (Anglija in Wales), Združeno kraljestvo) razsodilo, da je oseba WR „nedolžen posrednik" in da zato ni mogoče šteti, da je „skladiščila" ali „dobavila" zadevno blago v smislu člena 13 uredbe iz leta 2010. To sodišče je še ugotovilo, da če oseba WR ni dejansko ali posredno vedela, da ima v posesti tihotapljeno blago, bi se z ugotovitvijo njene odgovornosti postavila resna vprašanja o združljivosti s cilji veljavne zakonodaje. Tako je First-tier Tribunal (Tax Chamber) (prvostopenjsko sodišče (oddelek za davčne spore)) sporno odločbo o odmeri in globo, naloženo osebi WR, razveljavilo.

18 Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) (višje sodišče (senat za davčne in gospodarske spore), Združeno kraljestvo) je pritožbo, ki jo je davčna in carinska uprava vložila zoper to odločbo o razveljavitvi, zavrnilo. Navedeno sodišče je v bistvu odločilo, da status „nedolžnega posrednika" osebe, ki dejansko ali posredno ne vedo, da je blago, ki ga prevažajo, blago, za katero bi bilo treba plačati trošarino – ki pa ni bila plačana – razbremenjuje vsakršne odgovornosti. Tako bi bilo v nasprotju z Direktivo 2008/118 in nacionalno zakonodajo, če bi bil „popolnoma nedolžen posrednik" odgovoren za plačilo utajenih trošarin.

19 Predložitveno sodišče je pritožbo, ki jo je davčna in carinska uprava vložila zoper sodbo Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) (višje sodišče (senat za davčne in gospodarske spore), Združeno kraljestvo) v zvezi z globo, naloženo WR, zavrnilo, dvomi pa o tem, ali je zadnjenavedeno sodišče glede na Direktivo 2008/118 utemeljeno potrdilo razveljavitev sporne odločbe o odmeri.

20 V teh okoliščinah je Court of Appeal (England & Wales) (Civil Division) (višje sodišče (Anglija in Wales) (civilni oddelek), Združeno kraljestvo) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ti vprašanji:

„1. Ali je oseba […], ki ima trošarinsko blago v fizični posesti, ko nastane obveznost obračuna trošarine za to blago v državi članici B, zavezana za plačilo te trošarine v skladu s členom 33(3) Direktive [2008/118], če ta oseba:
   (a) ni imela nobenega pravnega ali premoženjskega interesa v zvezi s trošarinskim blagom;
   (b) je trošarinsko blago za plačilo v imenu drugih prevažala med državo članico A in državo članico B; in
   (c) je vedela, da je blago, ki je bilo v njeni posesti, trošarinsko blago, vendar ni vedela in ni imela razloga za sum, da je za to blago nastala obveznost obračuna trošarine v državi članici B, ko ali preden je za to blago nastala taka obveznost?

2. Ali je odgovor na prvo vprašanje drugačen, če oseba ni vedela, da je blago, ki ga je imela v posesti, trošarinsko blago?"

Vprašanji za predhodno odločanje

21 Predložitveno sodišče z vprašanjema, na kateri je treba odgovoriti skupaj, v bistvu sprašuje, ali je treba člen 33(3) Direktive 2008/118 razlagati tako, da je oseba, ki za račun druge osebe prevaža trošarinsko blago v drugo državo članico in ima to blago v dejanski posesti v trenutku, ko nastane obveznost za plačilo trošarine, na podlagi te določbe zavezana za plačilo te trošarine, tudi če nima nobene pravice ali interesa v zvezi z navedenim blagom in ne ve, da gre za trošarinsko blago, oziroma – če to ve – ne ve, da je v zvezi s tem blagom nastala obveznost za plačilo trošarine.

22 Člen 33(1) Direktive 2008/118 določa, da kadar se trošarinsko blago, ki je že bilo dano v porabo v eni državi članici, skladišči v komercialne namene – to pomeni, da ga skladišči oseba, ki ni fizična oseba, ali pa ga skladišči fizična oseba, vendar ga ne skladišči za lastno uporabo in ga ne prevaža sama – v drugi državi članici, da bi bilo tam dobavljeno ali uporabljeno, zanj velja obveznost plačila trošarine, ta pa se obračuna v tej drugi državi članici. V odstavku 3 tega člena je določeno, da je oseba, ki postane zavezanec za plačilo trošarine, „oseba, ki opravlja dobavo blaga ali ga skladišči za dobavo, ali oseba, ki se ji dobavi blago v drugo državo članico".

23 V Direktivi 2008/118 pojem osebe, ki „skladišči" trošarinsko blago v smislu člena 33(3) te direktive, ni opredeljen niti ni za opredelitev tega pojma napoteno na pravo držav članic. V skladu z ustaljeno sodno prakso iz zahteve po enotni uporabi prava Unije in načela enakosti izhaja, da je treba besedilo določbe prava Unije, ki za določitev svojega pomena in obsega ne napotuje izrecno na pravo držav članic, navadno v vsej Uniji razlagati avtonomno in enotno, pri čemer je treba upoštevati običajni pomen tega besedila v vsakdanjem jeziku ter splošni kontekst, v katerem se uporablja, in cilje, ki se uresničujejo z ureditvijo, katere del je (glej v tem smislu sodbi z dne 9. julija 2020, Santen, C-673/18, EU:C:2020:531, točka 41, in z dne 16. julija 2020, AFMB in drugi, C-610/18, EU:C:2020:565, točka 50 in navedena sodna praksa).

24 Pojem osebe, ki „skladišči" blago, pa se v vsakdanjem jeziku nanaša na osebo, ki ima to blago v posesti. V zvezi s tem vprašanje, ali ima zadevna oseba pravico ali kakršen koli interes v zvezi z blagom, ki ga skladišči, ni upoštevno.

25 Poleg tega nič v besedilu člena 33(3) Direktive 2008/118 ne kaže na to, da je status zavezanca za plačilo trošarine glede „osebe, ki blago skladišči za dobavo", odvisen od pogoja, da ta oseba ve ali je razumno pričakovati, da bi vedela za obveznost plačila trošarine na podlagi te določbe.

26 To jezikovno razlago potrjuje sistematika Direktive 2008/118.

27 Tako na podlagi člena 7(1) in (2)(b) te direktive obveznost za plačilo trošarine nastane ob sprostitvi v porabo in v državi članici, v kateri se to zgodi. Pojem „sprostitev v porabo" je opredeljen kot skladiščenje trošarinskega blaga zunaj režima odloga plačila trošarine, ne da bi se plačala trošarina. V takem primeru je zavezanec za plačilo trošarine v skladu s členom 8(1)(b) te direktive „oseba, ki skladišči [to] blago ali katera koli druga oseba, vključena v njegovo skladiščenje".

28 Tako kot člen 33(3) Direktive 2008/118 niti člen 8(1)(b) te direktive ne vsebuje nobene izrecne opredelitve pojma „skladiščenje" in ne zahteva, da je zadevna oseba imetnik pravice ali da ima kakršen koli interes v zvezi z blagom, ki ga skladišči, oziroma da ve ali da je razumno pričakovati, da bi vedela za obveznost plačila trošarine na podlagi te določbe.

29 Nasprotno pa v primeru, ki se razlikuje od primera iz člena 33(3) Direktive 2008/118, in sicer v primeru nepravilnosti pri gibanju trošarinskega blaga pod režimom odloga plačila trošarine v smislu člena 4, točka 7, te direktive, člen 8(1)(a)(ii) navedene direktive določa, da je za plačilo trošarine zavezana katera koli oseba, ki je sodelovala pri nepravilni odpremi in ki je poleg tega „vedela oziroma je razumno pričakovati, da bi morala vedeti, za nepravilnosti pri odpremi". Tega drugega pogoja, ki je primerljiv z zahtevo po obstoju namena, pa zakonodajalec Unije ni vnesel ne v člen 33(3) te direktive ne v člen 8(1)(b) iste direktive (glej po analogiji sodbo z dne 17. oktobra 2019, Comida paralela 12, C-579/18, EU:C:2019:875, točka 39).

30 Iz tega sledi, da je zakonodajalec Unije v Direktivi 2008/118, kadar je želel, da se pri določitvi zavezanca za plačilo trošarine upošteva namen, predvidel izrecno določbo v tem smislu.

31 Poleg tega razlaga, s katero bi bil status zavezanca za plačilo trošarine kot „osebe, ki blago skladišči za dobavo“, v smislu člena 33(3) Direktive 2008/118 omejen zgolj na osebe, ki se zavedajo ali bi se morale razumno zavedati obveznosti plačila trošarine, ne bi bila v skladu s cilji Direktive 2008/118, med katerimi je boj proti morebitnim goljufijam, davčnemu izogibanju in zlorabam (glej v tem smislu sodbo z dne 29. junija 2017, Komisija/Portugalska, C-126/15, EU:C:2017:504, točka 59).

32 Ta direktiva namreč, kot je določeno v njenem členu 1(1), določa splošni režim za trošarino, ki neposredno ali posredno zadeva porabo blaga, naštetega v tej direktivi, in to zlasti zato, da bi bila obveznost plačila trošarine, kot je razvidno iz uvodnih izjav 2 in 8 te direktive, enaka v vseh državah članicah in da bi se s tem povezani davčni dolg dejansko izterjal (glej po analogiji sodbo z dne 5. aprila 2001, Van de Water, C-325/99, EU:C:2001:201, točki 39 in 41).

33 V zvezi s tem je zakonodajalec Unije, kot je generalni pravobranilec navedel v točki 29 sklepnih predlogov, želel v členu 33(3) Direktive 2008/118 široko opredeliti kategorijo oseb, ki so zavezane za plačilo trošarine v primeru gibanja trošarinskega blaga, ki je že „sproščeno v porabo“ v eni državi članici in je zaradi komercialnih namenov v drugi državi članici, da bi bilo tam dobavljeno ali uporabljeno, in to tako, da se čim bolj zagotovi izterjava teh trošarin.

34 Uporaba dodatnega pogoja, ki se nanaša na to, da „oseba, ki blago skladišči za dobavo“, v smislu člena 33(3) Direktive 2008/118 ve ali je razumno pričakovati, da bi vedela za obveznost plačila trošarine, bi v praksi otežila izterjavo te trošarine od osebe, s katero so pristojni nacionalni organi neposredno v stiku in ki je v več primerih edina, od katere lahko ti organi v praksi zahtevajo plačilo navedene trošarine.

35 Ta razlaga člena 33(3) Direktive 2008/118 ne posega v možnost, ki jo lahko določa nacionalno pravo, da oseba, ki je na podlagi te določbe plačala trošarino, vloži regresni zahtevek zoper drugo osebo, ki je zavezanec za plačilo te trošarine (glej po analogiji sodbo z dne 17. oktobra 2019, Comida paralela 12, C-579/18, EU:C:2019:875, točka 44).

36 Glede na zgoraj navedeno je treba na postavljeni vprašanji odgovoriti, da je treba člen 33(3) Direktive 2008/118 razlagati tako, da je oseba, ki za račun druge osebe prevaža trošarinsko blago v drugo državo članico in ima to blago v dejanski posesti v trenutku, ko nastane obveznost za plačilo trošarine, na podlagi te določbe zavezana za plačilo te trošarine, tudi če nima nobene pravice ali interesa v zvezi z navedenim blagom in ne ve, da gre za trošarinsko blago, oziroma – če to ve – ne ve, da je v zvezi s tem blagom nastala obveznost za plačilo trošarine.

Stroški

37 Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (četrti senat) razsodilo:

Člen 33(3) Direktive Sveta 2008/118/ES z dne 16. decembra 2008 o splošnem režimu za trošarino in o razveljavitvi Direktive 92/12/EGS je treba razlagati tako, da je oseba, ki za račun druge osebe prevaža trošarinsko blago v drugo državo članico in ima to blago v dejanski posesti v trenutku, ko nastane obveznost za plačilo trošarine, na podlagi te določbe zavezana za plačilo te trošarine, tudi če nima nobene pravice ali interesa v zvezi z navedenim blagom in ne ve, da gre za trošarinsko blago, oziroma – če to ve – ne ve, da je v zvezi s tem blagom nastala obveznost za plačilo trošarine.

Podpisi